

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділі і руских свят
з год. 6-їй пополудні.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 9
ул. Коперіка. — Експедиція
місцева в Агенції Ліндонского
в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереження. —
Рекламації неопечатані вільні
від порта. — Оголошення зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні донесення по
15 кр. від стрічки.

Saveat правиця!

Клюб руско-словінсько-хорватский від-
буде два засідання перед відкриттям держав-
ної ради, одно в неділю о 12-ій годині в
полудне, друге о 9-ій годині рано в поне-
ділок. Президія клубу завізвала всіх чле-
нів, щоби явили ся задля важности справ,
що стоять на днешнім порядку. Справи ті
суть в часті формальної натури, але деякі
мають значіне мериторичне. Формальні
справи дотикають становища, яке взагалі
займе ціла правиця в парламенті що до
політичної тактики, вибору президії і lex
Фалькенгайна. Мериторична справа доти-
кає становища самогж клубу до прави-
тельства і до других сторонництв правиці.
Она стоїть в тісній звязи з евентуальним
внесенем лівиці на управильненє языкових
відносин законодатною дорогою в Австрії,
а тим самим і в поодиноких коронних
краях.

Не хочемо пересуджувати, яке стано-
вище займе в тій справі руско-хорватский
клуб? Се діло самогж клубу. Можемо
лише замітити, що клуб сей, зложений
з самих т. зв. національних меньшостей,
з виїмкою Хорватів дальматинських, трохи
інакше задивляє ся на справу языкову
в Австрії, ніж другі сторонництва правиці.
Клуб руско-словінсько-хорватский займає
посеред правиці в тій справі становище,
близше до клубу християнських людовців,
ніж до чеського клубу або польского «Ко-
ла». Анї Русини, анї Словінці, анї Хорвати
в Гороцях і Істриї не користують ся ши-
рокими правами языковими в прилюднім
житю. Тому три ті національні групи му-
сять змагати до остаточного порішення сеї
для них так важної, сказати би — жизне-
ної справи в спосіб для них користний. Як
польські дневники обрушили ся статією
Narodni-x List-ів, зазиваючою всіх австрій-
ських Славян до прийняття російского языка;
або як др. Ебенгох обидив ся в своїм ча-
сі становищем чеських послів в праскім

соймі до справи віроісповідних шкіл, так само
діймила клуб руско-словінсько-хорватский
заява пос. Герольда на недавних зборах в
Празі, що чеська делегация уважає лише сойм
компетентним до рішення языкового питання.
Клуб руско-словінсько-хорватский бажає,
щоби правиця в тій справі заняла ясне
становище та щоби національні права мі-
рено одною міркою, се є: або взагалі від-
повідними языковими розпорядженнями для
всіх, або дорогою законодатною.

Більше про сю дражливу справу на
разі говорити годі. Але се річ певна, що
поодинокі клуби правиці мусять се питанє
порішити в користь т. зв. національних
меньшостей. Треба приступити до я-
когось компромісу. Ексклюзивне ста-
новище чеських і польских послів могло би
може пошкодити самій-же правиці. Ми
длятого вже перед кількома днями пору-
шили нарочно сю справу в «Руслані», що-
би заздальгідь звернути увагу найбільше
інтересованих сторонництв на сю пекучу
справу. А обійти єї якою-небудь фірточкою
не можна. Она стане актуальною в тій са-
мій хвили, коли солідарна в тім напрямі
лівиця внесе до парламенту проєкт языко-
вого закона. Ми вже зазначили, що відки-
нути єго а ліміне — не уходить. Треба
буде голосувати, а анї клуб бар. Діпавльо-
го, анї Румуни, анї група гр. Фалькенгай-
на а тим меньше послі рускі, словінські і
хорватські не будуть могли не бути за сим
внесенем, котре — справедливо порішене
зможе остаточно заворожити національні
антагонізми в коронних краях, а державі
подати пожеланий спокій внутрішній. За-
тім — saveat правиця!

Д О П И С Ь.

З Скалатского.

Про скалатську раду повітову одержуємо
з повні достовірного жерела слідуючу допись:
В Іванівці громадска рада ухвалила вислати
одну жінчину на науку акушерства, а що жєн-
щина та є бідною, то рада громадска зволила

всіми голосами ухвалити єї материяльну поміч
на час науки. Ухвалу ту переслали повітовій ра-
ді в Скалаті до затвердження в надії, що она
охотно пристане на се громадї пожиточне діло.
Стало ся інакше. Повітова рада не згодила ся
на ухвалу ради громадської і знесла єї. Ціла гро-
мада не може собі сего факту витолкувати.
Виправді можна би толкувати сей поступок ради
повітової тим, що боїть ся о перетяженє грома-
ди в єї видатках. Придивившись однак ближе
роботі скалатської ради повітової, мусить кожний
совісний чоловік прийти до пересвідчення, що
її в деяких случаях дуже далеко до такої пе-
чаливости. В мотиви не затвердження ухвали не
хочемо входити хоч загально говорять, що тут
в гру входив політичний чи національний шові-
нізм. Однак ми приймаємо поступок ради пові-
тової з повною вірою, що дійсно єї ходило о
зменшенє тягару громадского. Таке дбанє є
річню похвальною і сподіємо ся, що рада пові-
това все і всюди буде дбала про добро гро-
мадске і повітове. На деякі, дуже потрібні і по-
житочні справи повітової, ми хочемо звернути
увагу ради повітової, щоби она про них подбала.
На разі згадуємо лиш про такі, котрі не тер-
плять проволоки. Ось они: Гостинець Скалат-
Тарноруда за довго будує ся. За пять літ вис-
пати лиш 2—3 кілометри дороги, се занадто
мало. Оправданє, що інженер повітової мав за-
няте при залізниці Борки-Грималів, не усправе-
дливить тих страт і невигод, які повіт має з не-
покінчення тої дороги. Населенє розуміє стано-
виско повітового інженера так, що він в першій
ліній повинен працювати в користь повіта, а
відтак доперва, о скільки зійде єму вільного
часу від обовязків повітової ради, — працювати
при приватних підприємствах.

Так само будова містка на потоці в Іва-
нівці триває вже довше як 5 літ. Старий місток
завалив ся, тож люди мусять їздити в брід.
Справа з будовою мурованки з Підволочиск на
Качанівку тягне ся вже довгі літа. Гроші на ту
будову були, так щож з того за хосен повітови,
сли їх позичено жидови, що не має найменшої
гіпотeki. Здає ся, що ті гроші будуть мусіти
пропасти, так як нині пропадають в болотах
трясвицях і потоках людські статки і худобина

3 сільських образків.

3. ЕМІГРАНТ.

Оповіданє з життя людю написав Д. Л.

(Дальше).

— Будешь їсти?! — запитала ся Оленка,
глянувши своїми чорними очима на Якіма.

— Не буду! —

— Ти певно був десь на гостині?! з нехо-
ча запитала ся Оленка.

— А щобиє знала, що був!

— Де?!

— У Ковальового Гната!

— А тебе що за біс аж там загнав? —

— Не біс а добрі люди!.. я їду до Амери-
ки!.. розумієш?

— До якої Америки?!

— Геть у світ за очі!.. за море Оленко!
далеко — далеко!.. каже Василь, що тамка мо-
жна відразу багатем стати!.. перше поїду я сам,
а як зароблю гроший, заберу діти і тебе!

— Чому ж Василь не їде?! —

— А єму на що, коли на него і в своїм
селі люди роблять? — а нам хіба пропадати!..
Ні жінко, піду і на край світа, я знаю, що
гірше не буде нам і в пеклі, як в тій хаті!.. Ди-
вись, ось і гроші на дорогу! — І Яким виняв
жменю срібняків та висипав на стіл. Срібло за-
дзельняло, розточило ся та бризнуло звинким,
металевим звенотом.

— Відкиж ти тільки гроший набрав? запи-
тала Оленка, порушаючи ся з постели.

— Продав Гнатови «Стічу».

— Що ти зробив?! ой йой — ой йой —
заголосила Оленка, а той лямент відбив ся о
стіни невеселої хати!..

Яким давно спав на постели; а Оленчин
зойк та зітханє слало ся по хаті наче сумний
стон покутуючої душі; — серед нічної тишини
чула Оленка хрипінє чоловіка, диханє маленьких
своїх дітей, чула сумний голос пугача, що десь
на дворі обзивав ся і думала, що пічне сама о-
динока з тим дробом, коли чоловік справді схо-
че похвіяти ся світами. А думки одна від дру-
гої чорніша, одна від другої сумніша тиснули
ся до голови, ходили коловоротом, путали ся
так, що від них аж заболіла голова. В кінці
змученє, утомачинили жіночі очі та заколи-

сали терпячу душу до сну і трутили тіло коло
малих дітей на постіль,

V.

Яким відїхав у далекі, чужі та незнакомі,
заморські краї, полишаючи Оленку та четверо
дрібних дітей на волю божу та в опіці Василя.

— Василю, не дай зробити кривди ні Оле-
ні ні дітям; — заступи ся за ними і перед гро-
мадою і перед ворогами; — а я що зможу і за-
роблю пришлю для них; — може і «Стічу» ви-
купимо з чужих рук і довг заплатимо, що це
небіщик тато зробили у банку — припрошував
Яким Гайдука.

— Якиме, мені не треба десять разів го-
ворити; яж сам знаю, як постояти за твоєю і
моєю родиною; — доки живу, не позволю, щоби
хто Олені або твоїм дітям зробив хотьби най-
меньшу кривду — казав писар, прощаючи Ба-
зюка.

І поплили дни за днями, поплутались наче
безночі черви такі прикрі такі одностайні та
тяжкі, що Оленці аж остогидло житє. Нима з ким
порадитись, кому помочи; — сама і в полі, і в
хаті, і коло дрібних дітей і за дровами і драч-
ку дай. А тутка Яким все-все стає перед очі-

А найгірше, що люди шукають зарібку а тут годі його знайти, бо жид гроші позичив.

В селі Качанівці був віт 18 років один і той сам. Що року приїздив люстратор. Посидів у писаря, підписав «все в порядку» і поїхав. Але нарід не був того самого погляду і постарав ся о люстратора зі Львова з рамени Виділу красивого. І той на диво знайшов в фондах громадських 1800 зр. дефіциту, а в фондї пропінацийнім — місто доброго зиску — кількесот зр. страти. Хто винен? питають нині, хто вкрав? Віт ні, бо то чоловік бездітний, посідаючий щось 12 моргів доброго, свого поля, а за 18 літ не зложив ані крейцара, ані одного морга поля не закупив — тож він на вітівстві хіба стратив! А нині від него таки вимагають звороту недостаючого гроша, бо, кажуть, неспильнував! Добре! Та здаєсь не зовсім... Тяжко вимагати, щоби селянин з малою освітою, в селі о 700 нумерах, що має в додатку свій ліс і арендує пропінацию, потрафив як слід провадити чи пильнувати всі рахунки. Тут завинив люстратор, а взглядно Рада повітова. Дефіциту 1800 зр. не зроблено в однім році. Люстратор повинен був зараз з початку совістно переглянути рахунки, виказати похибки і поучити віта, як мають вести ся рахунки, бож від того він є, за те єму з фондів повітових платять. Нині він певно не журить ся тими сотками, а мужик бідний буде мусів продати своє господарство, бо буква закона проти него.

Ті факти свідчать, що Рада повітова яко власть автономічна одного повіта Галичини в многих напрямх свого діловодства не сповняє енергічно і совістно своїх обовязків.

Таке поступованє не заохотить нікого до краєвої автономії.

Будова ювілейної церкви у Відні.

Під протекторатом архикнягині Марії Тереси і під почетною президією князя-архієпископа міста Відня, кардинала д-ра Антонія Груші, завязав ся у Відні комітет для побудованя ювілейної церкви з нагоди 50-літніх роковин панованя Цісаря Франца Йосифа I. і видав до всіх горожан австрійської держави отсей поклик:

Сего року святає наш Достойний Монарх свята, що повинно наповнити кожде патріотичне серце найживішою радістю і найвищим одушевленням.

В те свята повертає ось у пятьдесяте сей пропамятний день, в котрім Господь покликав нашого улюбленого Цісаря Франца Йосифа I. на престол.

Пятьдесять літ! Половина віка! В житю народів се лише короткий пробіг часу, маленька філя в могучій ріці времени! В поодиноких-же людий займає половина століття часто й ціле житє. Комуж довело ся ділати цілих пятьдесять літ з вірою і сумлінно, такому звичайно дістають ся з того приводу відзначеня, такого спотикають почеси.

ма. Оленка бачить его на подвірю, на гумні, у хаті; єї причуває ся его охриплий, грубий голос; серед гробової нічної тишини чує шлапанє его великих чобіт і се ще більше додає єї туги та жалю. — «Лекше би мені було, коли бим знала, що умер; потужила, поплакалаб, тай сталаб; а так незнат, що з ним дієть ся, чи живе, чи гине, коби хоть вісточку заслав» — думала не раз Оленка, брала діти на руки та бігла до Гайдука.

— Василю, Василуно, голубчику, бери перо та пиши на білому папері до мого Якимця, запитай ся, як єму у чужині, чи здоров, чи гаразд веде ся? чому не згадає про нас? Уже рік минає, а він ані гавкне; забув на тоті дрібні хробачки, забув і на мене, — лебеділа Оленка до Гайдука.

— Пиши, пиши Васильцю! — обзивала ся і Гануська — диви ся, як Оленка сама побиває ся, як заходить ся та труждає ся.

— Але зараз!.. зараз — наставляла Оленка.

(Далі буде.)

А коли Господь дозволив обходити таке свята могучому князеві, володареві многих і великих країв і народів; коли він попри те доконав великих діл, приєднав собі знаменитими чеснотами серця своїх підданих і їх горячу любов: тоді буде се один з найкрасших памяткових днів, спільний ювілей всіх его народів!

О скількож більше стане ся се, коли тою особою є наш найулюбленіший Цісар Франц Йосиф, потіха й гордоші підданих, котрого славнованє маємо власне обходити! Чим-же суть для такого володаря й найбільше блискучі ознаки преданости і вірности, яких не хибує й не хибне ніколи? Чиж они дорівняють висоті сеї події, а передовсім достойній особі горячо улюбленого Монарха?

Сам Его Величество цісар зволив своїм високо чесним желанєм пособити нашим усялям, щоби цісарський ювілей відсвяткувати найбільше достойним чином. З правдиво цісарською благородністю ума заявив монарх, що шукає потіхи в щастю і в добробиті своїх горожан, а не в своїм власнім, що найкрасшим подарком святаючим на ювілей его панованя були-б діла добродійні і чоловіколюбні. А се гарне цісарське слово оказало чарівну силу. По всім усядам підносять ся церкви, школи, дома для хорих і сиріт і найріжнородніші заведеня, присвячені публичному добру і полєкші в неволі одиниць; слідно, що неначе на перегони ділає ся добро, а ділає ся оно з любови до Цісаря. Цісарське слово находить відгомон в серцях усіх Австрійців, а коли в пору ювілея линуць в небо безчисленні побожні мольби за нашого Цісаря, то проміж ними знайдеть ся багато, багато глибоко відчутого благословєнства, що виливає ся з вдячних сердець тих людий, котрим цісарський ювілей приніє разом моральні й материяльні добродійства, основу істнованя, яке годить ся чоловікови, печаливу опіку в хоробі і в старости, полєкшу в нужді.

В душі сего благородного стремління — патріотичними ділами почитати Цісаря — хотять власне підписані подати новий провід й виконати по думці цісарського слова діло добре, богоугодне, прислужне найсвятійшим інтересам людскости не тільки на яку там хвилю, але й на грядучі століття і покоління, довршити-ж сего іменно за помочию будівлі, що єї заснованє буде на всі часи вязати ся зі згадкою великого торжества з року 1898. Є се будова парохіяльної і гарнізонової церкви в наддунайському городі, в другім віденьськім повіті, котрої оказує ся конечна потреба в тій часті міста, що так під зглядом залюдненя розвиває ся і котру так Его Величество Цісар підпомагає; є се конечне з огляду на численне заселєне сеї частини, особливож людьми робітничого стану, як також з огляду на побудовані дві великі казарми, що також вказує на потребу близшого душпастирського догляду.

Так от племя сей поклик до сердець всіх австрійських патріотів без ріжничі народности і політичних напрямів і просимо пособляти сполученими силами будові сеї цісарської ювілейної церкви, в котрій побіч будучої громади парохіян будуть молити ся до Бога й наші хоробрі вояки. Сей божий храм посвятить ся святаю Францови з Асиза, патронови Его Величества. Побудованєм побічних капличок, що мало-б ся їх присвятити святим оборонцям поодиноких країв, перемінить ся тота церква на могутну, з далека слідну признаку згоди і вірности Цісарю, на символ однодержавної гадки, що вяже всі народи нашої монархії, а воплотилась іменно так гарно в нашій армії. Жовніри, що носять цісарський суртук, суть усі товаришами і братами по оружю, хотя й ріжнять ся під зглядом народности й бесіди.

Найже пособить кождий в тому ділі, повному найбільших доказів почеси, та найпоспішить з датками після сили і спромоги; найже здвигне ся нова божя святиня тут у нашім краснім городі цісарськім, велика най она буде й величава, як пристойть любови народів Австрії до свого володаря; най буде місцем, на котрім плисти-ме в небо подяка за всі добродійства, мольба о божє благословєнство для нашого горячо улюбленого Цісаря, для цісарського дому і для нашої дорогої Австрії!

Відень, в торжественний день св. Йосифа 1898.

Слідують підписи президії, в склад котрої входять Карльос князь Кляри і Альдрінген, яко президент, др. Кароль Люеґер, посажник Відня яко заступник президента і др. Ернест Гавсвїрт, аббат монастиря на Шоттен, яко заступник президента, і членів комітету.

Вісти політичні.

Нових важніших вістей з боєвища австрійського поки-що нема, позаяк остаточні рішення западуть доперва в суботу і неділю на зборах клюбів. На разі мусимо проте вдоволяти ся непевними, бо односторонними відомостями, подаваними дневниками. Чи ґр. Тун переговорював з націоналами в чотири очі? — доси незвісно. Здає ся, що він єю немилу місію передав бар. Хлюмецкому, що вірний своїй миротворчій програмі в моравськім соймі апікує єї до всяких німецьких сторонництв. Бр. Хлюмецький поводить ся так, неначе der kommende Mann. Его заходам, як подає Reichswehr, треба буде завдячувати, що лівниця прийме жертвовану їй першу віцепрезидентуру(!). Хто удостоїть ся сего чину так небезпечного в австрійськім парламенті — ще незвісно. Рівнож і деякі члени Палати панів не дармують, щоби підготовити пацифікацію парламенту. Дехто полохає навіть опозицію ворожбою, що сввіжа обструкція могла би австрійському парламентови завдати посльідний смертоносний удар. В теперішній формі парламент би вже не зібрав ся. Положенє се має і свій вплив на умі тих послів, що не мають щастя бути разом соймовими послами.

«N. fr. Presse» оправдує резерву своїх клієнтів до кабінету ґр. Туна тим, що правиця заховує такуж резерву. Згадаючи про се, що клюби лівниці зберуть ся в сих двох днях на остаточну воєнну раду, «N. fr. Presse» сумніває ся, чи ті клюби будуть в можности дати ґр. Тунові ясну відповідь з гори, се є, не вислухавши его програми. Притім звертає «N. fr. Presse» увагу своїх клієнтів на сей уступ з річі Ліберта, де сказано, що «нова обструкція» в парламенті зовсім не виїшля би на добро Німцям, бо через неї спинено би знесенє розпоряджень язикових. Німці повинні іти солідарно з окликом Ріцарів Кромвеля: Уповати на Бога, а сухий порох мати під рукою».

N. W. Tagblatt радить Німцям, щоби они наставляли на формальне знесенє lex Фалькенгайна. Ся наруга над достоїнством послів мусить бути змита. Знаючи, що ніхто з давної президії не компетує до президії, каже «Tagblatt», що Німці не повинні допустити до вибору Абрагамовича або Крамаржа.

Найбільше бундючно обзиває ся Шенерера «Ostd. Rundschau», кажучи: на першім засіданю виступимо з обжалованєм цілого кабінету бар. Гавча за нові язикові розпорядження, а побіч того з наглим внесенєм, щоби єї розпорядження сейчас знесені. Нас не обходить зовсім, чи кабінет змінить ся чи ні. Правительство є, а наша задача лежить в тім, щоби его поборювати.

До вістей поданих нами в справі ухвал екзек. комітету правиці, додаємо нині те, що правиця не усеєне ся від розправ в парламенті, наколи би лівниця піднесла lex Фалькенгайна.

Клуб руско-словінсько-хорватський збирає ся в неділю о 12. годині а в понеділок о 9. годині рано.

Іспанський міністер маринарки вислав комедантови фльоті, що пустила ся до антильських островів, розказ, щоби він з своїми шістьма кораблями задержав ся коло канарійських островів, а не їхав до Гаванни. Було би се познака, що конфлікт іспансько-американський буде поладжений дипломатичною дорогою. Англія і Франция принялись посередничити. Мимо сего телеграфують з Вашингтону, що комісія маринарска посольської палати ухвалила односторонно кредит на будову 6 торпедових суден і відповідне їх узброєнє.

Новинки.

— Віче в Бродах. Дня 17. с. м. відбуло ся в Бродах віче, скликаєне «Селянською Радою». Се перше віче може в Галичині, що не дебютував на нім ні один з наших політичних вандрівників. Народу зібрало ся около 400, переважно селян. Сьвящеників було звиз 20. Прибуло також кілька пань і міщанок. Заінтересованє було ду-

же велике. Збори отворив короткою промовою о. Юліян Мандичевський, парох Берлина і голова «Селянської Ради» та предложив на голову ад. бос о. Ефимовича, на заступника Возняка, господаря з Чех. Секретарем був о. Михайло Левичкий, парох Шурович. На порядку деннім було 3 реферати. Перший виголосив о. А. Каранович з Николаєва, другий о. Рада повітових о. Ваврик з Черниці, третій о. будові Народного Дому в Бродях о. Долинський, парох Бродів. Віче відбуло ся дуже поважно і тактовно. Резолюцій ухвалено кілька, між ними одну дуже користну, а іменно о будові «Народного Дому і Бурси» в Бродях, на котру то цілє жертвував децю Всч. о. Ефимович, а на будуче думає зложити великий даток. Зазначити належить ще, що мимо змагання деяких «чорних духів, крикунів з Бродщини, ніяка демонстрація не знайшла ґрунту. Окуневському не ухвалено славословия. За те селяни читали з великим зацікавленням отверте письмо: «В обороні чести» посла Барвіньського, яко відповідь псевдо-народовцям Камениччини.

— **Обіжники до учителів шкіл народних** видала ц. к. краєва Рада шкільна в справі еміграції до Канади такого змісту: «Дійшло до відомости ц. к. краєвої Ради шкільної, що якийсь І. Криштофчик, агент перевозової фірми Б. Карльсберґ в Гамбурзі, посилав до народних учителів листи заохочуючі до насилання тій фірмі емігрантів з поміж селян, обіцяючи за кожного дослого емігранта нагороду в квоті 5 зр., а за кожного нелітнього по 2 зр. 50 кр. Хоч ц. к. краєва Рада шкільна не припускає, аби хто з учителів народних дав наклонити ся до того рода посередництва, що приносить нечесть учительському стану, то однако уважає своїм обовязком остерегти учителів народних, щоби не улягли покусі обіцюваної нагороди і не дали ся вмотати в сітї, заставлені агентами на селян. Львів дня 12. марта 1898. За ц. к. намістника: Бобжинський.

— В «Зорі», товаристві руских ремісників у Львові, відбудуть ся в неділю 20. марта вечірниця з відчитом дра. Евґенія Озаркевича «Децю із бактеріології». Початок о годині 7½ вечером.

— **Електрична залізниця** має побудуватись незадовго з Перемишля до Красичина. Міністерство залізниць надало кн. Адамови Сапізі концесію на будову і залізниця має бути віддана до публичного ужитку в лютім 1899 р.

— **Довговічність.** В Новім Торзі помер дня 14. б. м. Фелікс Липковский, уроджений дня 11. мая 1786 р., а зати́м прожив 112 літ. До останньої хвилі життя задержав биєтристь ума, сам ходив до церкви, навіть без палиці, видів і чув добре і умирав з цілою притомністю, принявши найсвятіші Тайни.

— **Засуджені на голодову смерть.** Яка доля стрічає наших емігрантів за морем, видко найліпше з листу, який прислав до європейських часописий польський священник з Буенос Айрес в Аргентині, о. Станислав Циналевський. Між иншими пише він, що в послідних часах прибуло до Буенос Айрес багато родин галицьких емігрантів. Землі їм не дали, бо в Аргентині вільних земель нема, а можна єї лиш купити і то за досить високу ціну. За те постарано ся для частини емігрантів о роботу у якогось багатого властителя земского в провінції Мендоца, о 1000 миль від Буенос Айрес. Але вже по кільканайцятьох днях нагнав їх той богач і они лишили ся без хліба і без занятя в чужій далекій стороні. Другій, більшій частині емігрантів судила ся ще гірша доля. Іменно правительство, не маючи що з ними зробити, веліло всадити їх на малий парохід і вивести на полудне до провінції Чубут в Патагонію. Дармо тамошний губернатор представляв вишним властям, що то просто неможлива річ, щоби тільки людей, позбавлених найконечніших средств, могло виживати ся на тій скалистій і зимній пустині — стало ся як правительством веліло; емігрантів висаджено на берег страшно́ї пустині, не давши їм цілком нічого і полишивши нещасних на Божу опіку. О. Циналевський пише, що всі они мусять там вигинути від голоду і студени, а о ніякій помочі не можна й думати, бо аргентинське правителство дуже неприхильно дивить ся на емігрантів.

— **Траґедия родинна.** Перед двома роками застрілив ся у Львові старший директор карного заведеня, Голдасевич, наслідком легкого помішання ума; мав жінку, з котрою не жив і дослуду доньку, інтелігентну і обдарену рідкими товарискими прикметами. В осени минушого року померла та донька на запалене легких. О. ноді найдено Павлину Голдасевичеву, в єї помешканю при улиці Костельній, безжитя. Померла на удар серцевий, в 56-році життя. В сей спосіб зійшла з світа ціла родина, котрій не

бракувало ні хліба ні симпатії знайомих і приятелів.

— **Жертви неосторожности.** Легкодушне поведене при стинанню дерев в лісі стало ся причиною кількох нещасливих випадків, закінчених смертю робітників. Дня 15. лютого пополудні Іван Демчишин, 35-літній рільник з Литвинова (пов. Підгайці), отець двоох дітей, занятий спусканем дубів в лісі підгавцким, званім «Савчина», хотючи вступити ся перед падаючим дубом, пошпортнув ся і упав на землю, при чім падаючий дуб забив єго на місци. — Того самого дня Михайло Котач і Андрух Лучок, вислані через війта з Вилова (пов. Милець) до ліса, стинали дерево, призначене на направу мостів. При тій роботі Лучок підійшов так нещасливо під стинане дерево через Котача, що то падаючий вдарило єго в голову і забило на місци. — Подібна судьба постигла 19-літнього Йосифа Папроцького, господаря з Пникута (пов. Мостиска). — Дня 21. лютого погіб при вирубуваню дерева в Голешівцкмі лісі (пов. Жидачів), робітник Максим Короташ з Новошин. — Дня 22. лютого в лісі «Батовиця», на двірскім обшарі в Краснолісію (пов. Підгайці), лучив ся випадок убитя жида з Болшівця, Герша Давидберґа. І тим разом зрубане дерево придавило бідака.

— **Мазури і Жида.** Минулої п'ятниці прийшло в Величці до малих заворушень антисемітських, викликаних вістію, що кількох Жидів перебралих заєлось на пос. ке. Шюндра, щоби єго убити(?). Незначна товпа людей зібрала ся в місті, вирушила перед біжницю і вибила кілька щиб. Кажуть, що облога біжниці тривала півтора години, заким налякані Жида дали знати старості Щербинському, що їх жите в небезпечности(!). В суботу був спокій, але в неділю екцеси повторили ся. — Таке пише «N. f. Presse». Чи з комах не зроблено медведя?

— **Застрілив ся жовнір** 80. п. п. вчера рано в касарні при ул. Курковій у Львові. На відголос вистрілу карабіна збігли ся жовніри і офіцери і найшли нещасливого з поторощеною долішною щокю. Куля, вимірена під горло, перейшла через яму устну і вилетіла з другої сторони з боку. Ранений жив єще дві години і задержав на разі повну притомність. В дорозі до шпитально помер. Причина самоубийства поки що невісна.

— **Пожар лі-а.** Минувшої неділі по полудні займив ся в красичинських лісах недалеко Перемишля сосновий молодник. Огонь був імовірно підложений і знищив півтора морґа запусту, а був би наробив ще більшої шкоди, коли би не скоро і енерґічна поміч, яка наспіла з Голублі і Красичина.

В Бродях арештовано недавно 86-літнього злодія Гедалія Креца за цілий ряд крадежий в брідскім цловім уряді. При ревізії в домі Креца найшли правдивий магазин дорогих шовкових материй, аксамитів і т. и. Крец уходив за дуже побожного чоловіка і їздив навіть на богоміле до Палестини.

Генрик Ібзен, славний драматурґ скандинавський, обходить сего року 70-літні уродини. З тої нагоди на львівській сцені відбуде ся незадовго представлєне драмату Ібзена п. з. «Відьма».

— **Пятнайцять осіб спалило ся** в Чикаґо під час пожежу перед кількома днями в однім з тамошних великих магазинів купецких.

— **Мститель Кавальоттіго.** Як доносьте з Відня, професор Джентіле з Фльоренції прислав повідомленє до квестури віденьського університету, що єго 20-літній син, котрий вчив ся у Відні, щез без сльду. Відгрожував ся він передтим, що забє Маколайого, з котрого руки вправ в поєдинку Кавальотті, а потім собі сам відбере жите.

— **Ой ті газети.** Хто переглядав пильно в більшій часописи оголошеня на послідній стороні, мусів нераз дивувати ся над тими всілякими средствами на поріст вусів, бороди, затемненє волосє і т. д., котрими несовітні люди хотять вимантити гроші від легковірних. Задля такого оголошеня прийшло недавно перед найвишим трибуналом в Нью-Йорку до розправи, з котрої ше доси сьміє ся ціле місто. В провінції Колорадо жила собі панна Олена Брук, жєнщина, що вже давно пережила весну і літо свого життя. Та хотий час немилосерно зазначував ся морщинами на єї лиці, панна не переставала думати о якімсь залятій рицарю, що мав би єї унести в зачаровану країну. На лихо чим раз густіші морщини на лиці були до сего щастя великою перепоною. Нараз вчитала панна Брук в газеті анонс ньюйорского інститута дерматолоґічного, котрий за оплату обіцяв науковою мето́дою привернути всякому пропавшу молодість. Аж тепер з'явить ся до мене лицар, подумала панна і прибула як стій до Нью-Йорку.

В «дерматолоґічнім інституті» списано контракт, котрим «учений» др. Нельдон за винагородою 200 доларів зобовязав ся усунути всі неприємности лица пациентки а то: вигладити чоло, випрямити опадаючі повіки, зменшити уха і заосмотрити бороду в ямочку, чим цілий вираз лица став би фіґлярним і принадним. Прийшла черга на операцію. Наперед витято панні Брук пасок шкіри на тімени і стягнуто краї ниткою. Боліло оно не мало, але чоло вирівнало ся, а рясниці так видовжили ся, що майже не стикали ся з собою. Відтак понарізував др. Нельдон шкіру в кількох місцях на голові, за ухами, на повіках, під носом, на носі, а вкінци на бороді, почім шкіру постягав, сильно поклямував і велів панні чекати, аж погорять ся рани. Тоді після єго заповненє мала панна виглядати як сама богиня краси. І справді рани погоріли ся, але на лиці остало тільки шрамів, лініок, хрестиків і зморщин наслідком натягненя шкіри, що панна замість зробити ся красшою, збрідла до непізнання і дістала лице подібне хиба до німецького бурша, котрий десять літ студіює права. За утрачену красоту заскаржила панна Брук ученого «дерматолоґа» о 50.000 доларів відшкодованя, але тим ще більше себе осьмішила, бо справа дістала ся до публичної відомости.

— **Помер** 19. с. м. в Кракові, Станислав Висоцький, посол з V. курий сяніцького округу. Похорон відбуде ся в понеділок.

— **Реколекції.** Товариство св. Павла має честь повідомити, що Реколекції для пань відбудуть ся в днях 21., 22., 23., 24. і 25. марта, кождий раз о годині 4. по полудні в Монастири СС. Василиянок на стрийскім, а для муштин в днях 29., 30., 31. марта і 1., 2. цвітня, кождого разу о 7. годині вечером, в каплиці духовної семинарії при ул. Коперника ч. 36.

Телеґрами.

Відень, 19. марта. N. fr. Presse гордо кличе що від поведєня опозиції зависить судьба Австрії, притім покликає ся на бесіду Ліпперта і каже, що унеможливленє діяльности парламентарної не допровадить до знесеня язикових розпоряджень. Reichswehr доносить, що Німці приймуть одно місце в президії палати. Переговори в тій справі веде бр. Хлюмецький.

Відень, 19. марта. Комісія правниці ухвалила віддати мандат президентури католицькому сторонництву, рівнож згоджено єд, щоби опозиція мала одно місце в президії. В справі lex Фалькенгайна порішено, що поведєне правниці буде зависити від поведєня лівниці. На случай викликаня дискусії мають промавляти в палаті Абрагамович і Крамарж. — Вчера відбула ся нарада председателів сполучених сторонництв німецьких. Згоджено ся однодушно на внесеня в справі уконституованя ся Палати і трактованя в ній lex Фалькенгайна. — Соціалісти ухвалили не підпомагати обструкції походячої з шовіністичних причин, поставити внесенє на вибір комісії, котра розслідила би справу ухваленя і переведєня lex Фалькенгайна і виновних потягнути до відвічальности — а в кінци обжалувати ґр. Бадєного за події з послідного засіданя минувшої сесії. — Председателями клубу вибрано: Дашиньського, Штайнера і Цєлєра, секретарем Ріґера.

Відень, 19. марта. Ситуация лучша. Опозиция приймає пропозицію більшости і на першого віцепрезидента визначить одного з своїх людей. Билиньський, б. міністер має увійти в склад комісії парламентарної польского кола. Кандидатами на I. віцепрезидента є Гохенбургер, Праде, Кайзер і Штайнвендер. Антисеміти хотять ставити Патая. Обструкцію відраджують всі поважніші німецькі дневники — з обави перед замахом стану.

Прага, 19. марта. П. Герольд у вчерашній промові про політичну ситуацію висказав погляд, що ґр. Тун не буде управляти проти більшости. Молодочехи поставлять ґр. Тунови слідуючі постуляти: 1) Удержанє дотеперішньої більшости парламентарної; 2) щоби поставлені в ческім соймі внесеня в язиковій квестії стали ся законом; 3) щоби здійсєнено правнодержавні

Зела Др. Зебургґера

загально вже відоме і успішне средство против кашлю, хрипки, катару і т. и.

Ціна пуделка 20 кр.

Головний склад в аптіці
Жигм. Рукера
під „Срібним Орлом“ у Львові.

домагання Чехів. — В Австрії буде спокій, на-коли стануть нею управляти в дусу її правно-державного розвитку. »Австрійське балисоване« дає лиш хвилиний розем оружия. Чехи мусять узискати своє державне право і в тій справі є їх обовязком поступати так, як те робили Угри. Сли гр. Тун схоче бути таким міністром, яким був намістником чеським, то знайде в Чехах ворогів.

Берлин, 19. марта. Німеччина старає ся за впливами кард. Кона і Ледоховского утворити в Хінах посаду папского нунція і віддати єї

одному з німецьких духовних. Французкий амба-сатор при Ватикані старає ся знова о придбане тої посади для Французів.

Рим, 19. марта. Вибрана комісія розсліди-ла, що Кріспі, будучи президентом кабінету, брав в банках гроші, але не на свою користь, лиш на політичні цілі. В своїм стоаркушеві справозданю зазначає комісія, що Кріспіого за те можна потягнути що найбільше до політич-ної, але не до карної відвічальности. Вкінці по-ставила комісія внесене, щоби палата уділила Кріспіому формальну політичну нагану.

Софія, 19. марта. Між Болгарією а Туреч-чиною панує взаїмне невдоволене. Сумні події в віляеті скоплинським і незавидна судьба Бол-гар в Македонії непокоять і розгорячують уми Болгар, а Туреччина знова зброїть ся і концентрує свої войска на болгарській границі.

Атини, 19. марта. Апеляційний сенат від-кинув відклик Кардіого против поставлення єго перед судом присяглих. Кардіі урядив замах на жите короля.

Рудольф Ачкевич

швець,

у Львові, уліця Сикстуска ч. 23. (стара почта)

поруцає готову обув свого виробу, переважно для духовень-ства і ПП. військових — приймає також замовлення всілякого рода так місцеві як і з провінції.

На міру вистане старий оказ.

201 16—52

Цінники grals i franco.

О 20% ДЕШЕВШЕ ЯК У ВІДНИ!
ДОСТАРЧАЄ ВСІЯКІ КАВЧУКОВІ ДРУКАРНІ ЧЕ-РЕНКОВІ ПЕРШЕ ГАЛ. ЗАВЕДЕНЕ РИТОВНИЧЕ, ВАРСТАТ ДЛЯ ВИРОБІВ З МЕТАЛЮ, ЛИТИХ НА-ПИСИЙ, МАЛЯРСТВА ШИЛЬДІВ І ФАБР. СТАМПИ-ЛІЙ КАВЧУКОВИХ І ПРОЧ.

!!! ДРУКАРНІ ТАКОЖ З ЧЕРЕНКАМИ РУСКИМИ!!!

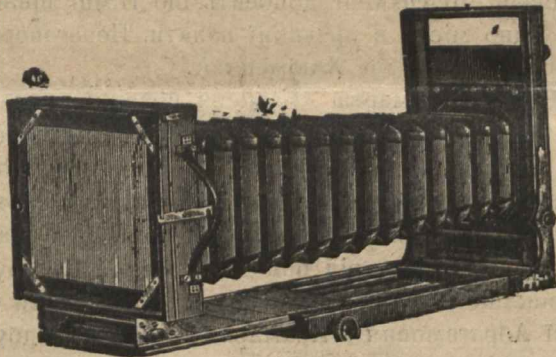
ГЕНРИК ШАПІРА

Львів, ул. Коперника ч. 3.

(ПОВІЧ АПТИКИ ПЕТРА МІКОЛЯША). 146 13—24

Перший християнський

ново отворений склад апаратів і всіляких приборів

до заводової фотографії і для П. аматорів поруцає низше цін у всіх фір-мах краєвих і заграничних. Апарати від 6—250 зр. на складі. — Висилка на про-вінцію відвортною поч-тою виконує ся. — Найбіль-ший і найдешевший склад всіляких приборів до фо-тографії. На жадане ви-позичає ся апарати до ве-

ликости 24:30 (за винагородою 2% вартости апарату) з об'єктивами Voigtlander'a, Steinheil'a, Goerz'a і т. д.

Едмунд Бродковський

Львів, ул. Баторого 22.

131 47—140

Галицький КРЕДИТОВИЙ БАНК

приймає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентує їх по

4¹/₂% на рік.

Зміна льокалю.

Заложена фірма в року 1877-ім

Вольф Кавфман

перенесла ся з уліці Трибунальської ч. 1. на ул. Лукасінського ч. 4. (пло-ща Каструм), філія ул. Театральна 16

Ново відкритий

СКЛАД МЕБЛІВ

також і випозичальня

заосмотрена в всілякі знаряди по-чавши від найбогатших до найскром-ніших. Цілі урядження для покоїв до спаня, сальонів, їдалень і др. — Меблі оріхові, ольхові, чорні, також зелізні і гнуті, зеркала і т. д.

Ціни низькі і сталі.

З поважанем

В. Кавфман,

203 14—52

ул. Лукасінського, ч. 4.

Всілякого рода

**інструмента
музичні**

найдешевше в
виключнім фа-
бричнім складі

І. Капраліка у Львові.

147

Цінники даром.

11—24

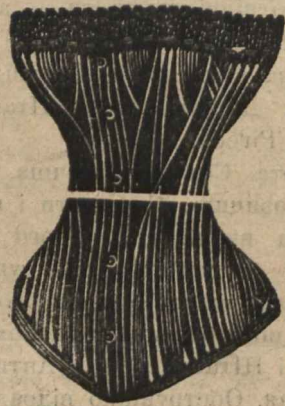
1000

туток цигаретових за
1 зр. поруцає фабри-
ка туток

АНТОНІНИ МАЗУРКЕВИЧ

у Львові, ліця Галицька число 12.

Замавляючим 5.000 тутоко ра-
зом опакowane і відсилка franco.

Ново отворена робітня

Горсетів, Рукавичок і Бандажів

Г. Гальянговского

у Львові, площа Бернардинська, ч. 3.

141 26—40

виконує на замовлення:

Руптурові бандажи, паси на живіт, ортопедичні горсети і звичайні, кулі, шудла, машини на ноги, суспензория, рукавички »glaſse«, дунські і козлові. Оправляє: подушки, шапки, шельки, екрани, диваники, тасьми до дзвінків і т. д. в як найкоротшій часі по найнижших цінах.

ЛЕВ НОВОСАД

(практикант віденський)

у Львові, ул. Крута ч. 7.

виконує мужеску, дам-ску і діточу обув, та-кож чоботи з холя-вами для духовень-ства по як найпри-ступнійших цінах

Рівнож приймає репарації кальо-шів. — З провінції вистане ста-рий оказ на міру. 136 47—140

Новости на дамскі сукні сезонові!

Матерії вовняні, Зефіри, Батисти,

Піки, Кретони, Перкалі,

Брокати

АНТІН ПІЗУНСЬКИЙ

Львів,
Академічна 12.

Парасольки,

Рукавички, »Фігара«, ковніри
коронкові, Паски, Фартушки.

Магазин багато заосмотрений.

Ціни низькі, конкуренційні.

151 32—46

ПРАВДА ілюстроване письмо для руского на- роду під редакцією С. Кульчицкого,

виходить у Львові тижнево кожної п'ятниці.

Буде подавати поезії, повісти, житєписи з портретами, поучаючі статі з історії, письмен-ства, господарства, промислу, вісти про читаль-ні, вісти політичні і суспільні. Крім того буде містити часть забавну.

Передплата: В Австрії річно 4 р. піврічно 2 р. чвертьрічно 1 р. За границею річно 8 рубл. пів-річно 4 рубл.

Редакция, адміністрация і експедиция

Львів, ул. Собісчина ч. 5. Б.

З друкарні В. А. Шийковского.

Видає й відповідає за редакцію: Стефан Кульчицкий.